

mine Udtalelser, som om jeg f. Ex. talte som den Blinde om Farverne, naar jeg siger, at Communen ogsaa der burde betale en vis Andeel. Jeg spørger nu, om Noget drifter sig til at sige, at her ingen Commune er, som er interesseret i dette Anliggende, og som vil have overordentlig stor Nytte af dette Anlæg? Og jeg vil spørge: Hvad var det, som jeg ved 1ste Behandling sagde om Helsingørs Commune, og hvorfor blev jeg da saa stærkt angrebet? Jeg skal tillade mig at gjentage det. Jeg sagde blot: Det seer noget stort ud til en enkelt By, at give en Sum af over 400,000 Rd. eller Udbygning dertil. Det var mine Ord, og jeg troer ikke, at der laa noget saa forfærdeligt Overdrevent dertil. Jeg sagde kun, det seer noget stort ud. Disse Ord satte dog visse Medlemmer i en saadan Bevægelse, at det var nærved at see ud, som om jeg skulde staae en vis Skoleret. Den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig) rejste sig og badlede mig, deels fordi jeg der havde talt usornuistigt, og deels fordi jeg ikke tog mine Ord tilbage, uagtet jeg var bleven undervist af den ærede Landstingsmand fra Helsingør (Kirck). Jeg vil nu spørge, om der, naar den ærede Landstingsmand fra Helsingør (Kirck) har talt saaledes, at han ikke kjendte, enten her var Tale om et Laan eller en Gave, laa der da Noget i en sliq Tale, som skulde bevæge mig til at tage mine Ord tilbage? Og den Undervisning, jeg fik af den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig), var den, at han sagde, at jeg vilde sonderlemme Jylland, naar jeg antydede, at Communerne ved Gudenaas ogsaa skulde betale deres Deel ligesaavel som de ved Løgstør Canal. Jeg vil henstille til enhver fornuftig Mands Overveelse, om det er at sonderlemme et Land, naar man vil bestaae den ene Deel deraf lige med den anden og lade enhver Deel betale samme Skat? Jeg vil nu blot henstille dette til Enhvers egen Bedømmelse, og jeg skal ikke videre gaae ind derpaa, men jeg vil endvidere henstille til den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig), om han ikke troer at kunne indrømme, at vi møde her som Mand med en vis Pligt og et vist Ansvar, der have Ret til at tale og stemme

efter vor Overbeviisning, saa at Ingen af os er berettiget til at sige, at den Anden taler usornuistigt, eller har Ret til at fordrø, at han skal tage sine Ord tilbage. Vi gjøre vistnok bedst i at betragte hinanden her saaledes, at vi møde hver især med en vis Ret og en vis Pligt, saaledes at den ene ikke kan sige om den Anden, at han har talt usornuistigt. Det troer jeg er i sin gode Orden. Jeg kan ikke saaledes nøies med det blotte Syn af en Mand; jeg fordrer Handling og Grunde, og jeg har ikke seet Noget i den ærede Landstingsmands Udtalelser af den Bægt, at jeg seer mig foranlediget til at tage mine Ord tilbage. Jeg skal nu ikke videre gaae ind derpaa. Jeg vil saaledes endnu blot henstille til den høitærede Indenrigsminister, hvorvidt han troer, at han i denne Retning kan udtale sig paa dette Sagens Stadium om, hvorvidt Communerne Bidrag kunne ventes at ville standse, naar de have udbetalt dette Beløb af 135,000 Rd. Jeg veed godt, at den høitærede Indenrigsminister kan svare mig, at det er noget vel tidligt, at det er et Aar for tidligt; det har en vis Berettigelse, men jeg har ikke villet undlade nu at stille Forslaget, for muligt at erfare den høitærede Ministers Mening i denne Henseende.

Indenrigsministeren: Ja, jeg troer nu ikke at kunne henføres til dem, der have sagt om den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, at han har talt usornuistigt, eller at jeg har givet ham Anledning ved min Dyrking til at gjøre mig nogen Bebreidelse. (Mørgaard: Nei!) Jeg troer, at jeg har sagt, hvad jeg havde at sige, paa saa rolig og lemsfærdig en Maade, at det ærede Medlem ikke kunde tage Forargelse deraf. (Mørgaard: Na ja!) Hvad de Forslag, som den ærede Landstingsmand har stillet, angaaer, skal jeg med Hensyn til det, der er stillet ved Nr. 2 i § 14, hvorefter der skulde tilføies: „Hvoraf $\frac{1}{2}$ efter Indenrigsministerens nærmere Foranstaltning udredes af de til Naen grandsende Communer og fordeles efter de Regler, der ere bestemte i Lov af 8de Marts 1856 § 5“, alene gjentage, hvad jeg forrige Gang allerede sagde, at de egentlige store Udgifter ved dette Fore-